

[Henry Christensen.]

fik en løsning af vore skattereformproblemer.

Disse forhandlinger nåede ikke til vejs ende os imellem, og jeg vil gerne til det ærede medlem hr. Peter Nielsen sige, at når vi lægger afgørende vægt på at få proportionalsskatte loftet hævet højt op, er det, fordi det formentlig kun kan ske ved den lejlighed, hvor vi indfører en merværdiafgift, og endvidere af den grund, at vi anser det for at være den afgørende vej til at få løst disse års vanskelige problem omkring sambeskatningen. Medmindre vi hæver proportionalsskatte loftet højt nok op, kan vi ikke løse sambeskatningsproblemet uden at skabe andre nye problemer af lige så ubehagelig art. En reform måtte derfor betyde, at vi mindske den voldsomme progression, der på disse områder hidtil har hersket.

Men hvordan gik disse forhandlinger? Se, merværdiafgiften skal give det formidable beløb af omkring 4.600 mill. kr. Derfra går så, hvad man får ind i engrosoms og forskellige andre ting, så der bliver 2.600-2.700 mill. kr. tilbage. Halvdelen af dette beløb ville regeringen forbeholde til dækning af statens udgifter, kasseoverskud o. s. v., således at der af merværdiafgiften kun blev et beløb på omkring 1.350-1.375 mill. kr. til rådighed for en skattereform, og hvad skete så? Umiddelbart før vi blev bedt om at gå i folketingsgrupperne og forelægge det forhandlingsresultat, der forelå, kom finansministeren og sagde til os: ja, desværre, nu er der blevet 700 mill. kr. væk. Der var nok 1.375 mill. kr. til en skattereform næste år, men af de 700 mill. kr., der blev væk, er de 400 mill. kr. for næste år, så nu ved vi for øvrigt ikke rigtig, hvordan den skattereform kan komme til at se ud.

Hvad vidner det om? Det vidner igen om den mangel på dygtighed, den usikkerhed, den dårlige tilrettelæggelse, som forhandlingsforløbet har været præget af. Det var mig en stor skuffelse at måtte gå til min gruppe og aflægge rapport om denne

skal vi kalde det fadæse i den situation. Det måtte afgørende svække tilliden til regeringens evne til at administrere eventuelle muligheder i den økonomiske politik. Derfor må vi til trods for at mit parti havde god forhandlingsvilje, havde ønske om, at der skulle være — og det har der vist sig at være — muligheder for at nå frem til et resultat, sige, at der kom ikke til at foreligge et tilstrækkelig klart, tilstrækkelig sikkert og et tilstrækkeligt udbygget forhandlingsgrundlag fra regeringen.

Se, på dette grundlag holdt forhandlingerne op. Venstre var ganske vist fortsat forhandlingsvillig, da regeringen mistede interessen, og vor forhandlingsvilje var positiv og reel; for os måtte selve det mulige resultat være det afgørende. Men vi nåede ikke frem til et tilstrækkeligt resultat. Vi forstår nu hvorfor. Regeringen og socialdemokratiet var ikke i stand til, med den parlamentariske sammensætning folketinget har, at svække venstres forhandlingsposition. To daværende medlemmer af venstres folketingsgruppe var i stand dertil, og regeringen havde, som det nu har vist sig, altså grundet formodning om, at denne udvej stod den åben. Enhver vil forstå, at under sådanne omstændigheder var venstres forhandlingsposition afgørende svækket af to medlemmer inden for venstre.

De to ærede medlemmer, hr. Westerby og hr. Diderichsen, har ganske vist erklæret, at de er valgt på et andet grundlag end det, de øvrige medlemmer af venstres folketingsgruppe er valgt på, specielt hvad angår — hedder det — den såkaldte finanspolitik. Jeg vil gerne i denne forbindelse minde om, at dette er ingen begrundelse af værdi i den foreliggende situation. Jeg tror finansministeren her i dag vil bekræfte det, jeg har sagt, at der i spørgsmålet om omfanget af det kasseoverskud, der skulle tilvejebringes, ingen diskussion var os imellem. Der var en diskussion os imellem om, hvilke letsindigheder, det kunne anvendes til, men om omfanget var der ingen diskus-